HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

רבי מחיר היא. לפסקיל קומא נחתא מעיינו לדון: **שלח נסומין.** לפילו קומא נחתא מעיינו: **דלמיב לכל מרחה עיני הכהן.** על לחיכא כולו מרחה: **ומה ריבים שלח נקרובים.** לנפקא לן[ו] מלא יומתו לחטות על בניס (דבריס כד) לף לגעים אין כהן רואה נגע קרוחו: **וגומרין בלילה.** חלמא לא מקשין ריבים לנגעים דכתיב וביום הרחות בו כשר וכי היכי דלעניו לילה לא מקיס לעניו קומא נמי לא מקיס: **פשמא דרבים עדיף.** ההיא דלעיל מוקמינן כר"מ דיחיד הוא: **דקתני לה גבי חלבחא דדיני.** בסנהדרין מקשה מייני כולי מסכתא דדיניו הילכך עיקר היא לחכל כך לא תנן לה הכא גבי נלה חלא חגב וגרגר דנקט ליחא כו: **מתני' כל שחייב מעשרות מטמא טומחת אוכלין.** לחיו לך חייב במעשר חלא חוכל: **גמ'** בפלה (ויקרא יט) ובקולרכס חת קניר וגו' דומיה דקניר דמכניסו לקיוס ואיכא כל הני: **מכניסו לקיוס.** שחלה יכול לחוכלו: **למעוטי ספיחי סטים וקוצה.** לחיו חוכל חלא מין נבוי: **סטים.** קרו"ב: **קוצה.** גיוסר"ח. ולא ידענא למאי נקט ספיחים וכמדומה לי שהרחשונים רחויים לחכילה: **פתנה.** היינו (ס) מבשלה כחמד: **ואילו לקיטחו לחחר.** לממעט פתנה ומכניסו לקיוס לממעט ירק: **לא קחני.** חלמא פתנה וירק חייבין במעשר מדרבנן דמלחוריימה לא מיחייב חלא דגן ופירות ויליכ: **שומים וגלוים.** מכניסן לקיוס לפיכך חייבים בפחה. **מגלנות.** שורות: **מכל אחד ואחד.** דיליף הזרוע בין שורה לשורה מפסיק להו: **עולשין.** עשב ושמו קיישפל"ח: לגירסת

שחייב בפאה חייב במעשרות ויש שחייב במעשרות ואינו חייב בפאה: **גמ'** לאתויי מאי לאתויי תאנה וירק שאינו חייב בפאה דתנן[ז] כלל אמרו בפאה כל שהוא אוכל ונשמר וגידולו מן הארץ ולקיטתו כאחד ומכניסו לקיום חייב בפאה אוכל למעוטי ספיחי סטים וקוצה ונשמר למעוטי הפקר וגידולו מן הארץ למעוטי כמהים ופטריות ולקיטתו כאחד למעוטי תאנה ומכניסו לקיום למעוטי ירק ואילו גבי מעשר[ח] תנן כל שהוא אוכל ונשמר וגידולו מן הארץ חייב במעשרות ואילו לקיטתו כאחד ומכניסו לקיום לא קתני

(ו) [ח] **אם היו בהם שומים ובצלין חייבין.** דתנן[ט] מלבנות בצלים שבין הירק ר' יוסי אומר פאה מכל אחת ואחת וחכ"א מאחת על הכל אמר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן עולשין שזרען מתחילה לבהמה ונמלך עליהן לאדם צריכות

כל הכשר לדון כשר להעיד. ול"ת והרי תאה לכשרה לדון כלכתיב בדבורה והיא שופטה את ישראל בעת ההיא ובמלחי פ"ק דע"ז (דף טו.) לרשיון חאר תשים לפניהם השוה לכתוב חאה לחים לכל עוונות שבתורה וכי היכי דהחי קרא מיירי בנדונין מיירי נמי בדיינין כדלרשיון בהמגרש (גיטין פח.):

לפניהם ולא לפני עובדי כוכבים ומאה פשוה לחעיד כלחמר בפרק שבועת העדות (שבועות דף ל.) ול"ל דה"ק כל חים כשר לדון כשר להעיד ובמלחי פ"ק דע"ז (דף טו.) לרשיון חאר חשים לפניהם השוה לכתוב חאה לחים לכל עוונות שבתורה וכי היכי דהחי קרא מיירי בנדונין מיירי נמי בדיינין כדלרשיון בהמגרש (גיטין פח.):

רבי מאיר היא[ט] דתניא היה רבי מאיר אומר מה ת"ל[1] על פיהם יהיה כל ריב וכל נגע וכי מה ענין ריבים אצל נגעים[ג] מקיש ריבים לנגעים מה נגעים[א] ביום דכתיב[2] וביום הראות בו אף ריבים ביום ומה נגעים שלא בסומא דכתיב[3] לכל מראה עיני הכהן אף ריבים שלא בסומא ומקיש נגעים לריבים מה ריבים שלא בקרובים אף נגעים שלא בקרובים אי מה ריבים בשלשה אף נגעים בשלשה ודין הוא ממונו בשלשה גופו לא כ"ש ת"ל[4] והובא אל אהרן הכהן או אל אחד מבניו הכהנים הא למדת[ג] שאפילו כהן אחד רואה את הנגעים[ט] ההוא סמיא דהוה בשבבותיה דרבי יוחנן דהוה[ז] קדיין דינא[י] ולא קאמר ליה ולא מידי היכי עביד הכי[ס] והאמר רבי יוחנן הלכה כסתם משנה ותנן כל הכשר לדון כשר להעיד ויש כשר להעיד ואין כשר לדון ואמרינן לאתויי מאי ואמר רבי יוחנן לאתויי סומא באחת מעיניו רבי יוחנן סתמא אחרינא אשכח דתנן[יא] דיני ממונות דנין ביום וגומרין בלילה ומאי אולמיה דהאי סתמא מהאי סתמא איבעית אימא סתמא דרבים עדיף ואיבעית אימא משום דקתני לה גבי הלכתא דדיני: **מתני'** כל שחייב במעשרות מטמא טומאת אוכלין ויש שמטמא טומאת אוכלין ואינו חייב במעשרות: **גמ'** לאתויי מאי לאתויי[י] בשר ודגים וביצים: **מתני'** כל

(ז) **גמ' דתנן מלבנות בצלים.** הא לא מיימי מסחני' שלפני זה המחלוק בגלוס עיין בר"ח שס:

לעזי רש"י

קרו"ב. כרכום.
גריטר"א [גירשל"א].
איסטיס, פסטל (צמח, שמשורשו מפיקים צבע).
קריישפיל"א. עולש.

מוסף רש"י

הלכה כסתם משנה. רבי הוא מיהר המשנה וכבריה דבני מכס ושכרו בעיניו שנתן סתם ולא הזכיר סם לומרו עליהן, כדי שלא יהו שוים מפי יחיד ונלמוד בלילו נשנו מפי המרובים ויעשו כמותן (ביצה ב:). **לאתויי סומא באחת מעיניו.** וה"מ היכ לפקיק לימני דנעשם מסחני' (סנהדרין לד:). **סתמא אחרינא אשכח.** במכשר קומין (שם). דנין ביום. משא ומתן של דין (שם לב:). וגומרין בלילה. שם ולא יהו (שם) דומיה דמומא (שם לד:). **סתמא דרבים עדיף.** דהסיק ר"ח היא, וכיון דבמכשרין לחחריני הלר רבי יוסה כרבנן, עבדינן כוותיה (שם). **דקתני לה.** בסנהדרין מניא בבי לרי בם בחר יי אלהיך לשרתו ולברך בשמ יי ועל פיהם יהיה כל ריב וכל נגע:

דברים כא ה

2. וביום הראות בו בשר חי יטמא: ויקרא יג יד

3. ואם פרוס תפרח הצרעת בעור וכסתה הצרעת את כל עור הנגע מראשו ועד רגליו לכל מראה עיני הכהן:

ויקרא יג יב

4. אדם כי יהיה בעור בשרו שאת או ספחת או בהרת והיה בעור בשרו לנגע צרעת והובא אל אהרן הכהן או אל אחד מבניו הכהנים:

ויקרא יג ב

הגהות הב"ח

(ח) גמ' ואם היו בהם: (ט) רש"י ד"ה פחנה שלפני מחבשלת כלחמד: (י) תוס' ד"ה כל הכשר וכו' מוסמנח שני שני מעל פי: (יא) ד"ה שזרעו וכו' ואע"ג דאמרינן כל וכו': (יב) בא"ד מוכל עד שיפסלו מלמכול:

גליון הש"ס

גמ' דתנן מלבנות בצלים. הא לא מיימי מסחני' שלפני זה המחלוק בגלוס עיין בר"ח שס:

תורה אור השלם

1. וְנִגְּעוּ הַכ�ֹּהֲנִים בְּנֵי לֵוִי כִּי בָם בָּחַר יְיָ אֱלֹהֶיךָ לְשָׁרְתוֹ וּלְבָרֵךְ בְּשֵׁם יְיָ וְעַל פִּיהֶם יִהְיֶה כָּל רִיב וְכָל נָגַע:

דברים כא ה

2. וּבְיוֹם הֵרָאוֹת בּוֹ בָּשָׂר חַי יִטָּמֵא: ויקרא יג יד

3. וְאִם פָּרוֹס תִּפְרַח הַצָּרַעַת בָּעוֹר וְכִסְּתָה הַצָּרַעַת אֵת כָּל עוֹר הַנֶּגַע מֵרֹאשׁוֹ וְעַד רַגְלָיו לְכֹל מַרְאֵה עֵינֵי הַכֹּהֵן:

ויקרא יג יב

4. אָדָם כִּי יִהְיֶה בְעוֹר בְּשָׂרוֹ בַּשָּׂרוֹ שְׂאֵת אוֹ סַפַּחַת אוֹ בַהֶרֶת וְהָיָה בְעוֹר בְּשָׂרוֹ לְנֶגַע צָרָעַת וְהוּבָא אֶל אַהֲרֹן הַכֹּהֵן אוֹ אֶל אַחַד מִבָּנָיו הַכֹּהֲנִים:

ויקרא יג ב

תום' הרא"ש

ר"מ היא. תימה אמאי קאמר לאיתויי סומא ופליגא אסתם מתניתין דסנהדרין לימא לאיתויי אוהב ושונא דכשרין להעיד ואין כשרין לדון לר' יהודה כראיתא בפ' זה בורר וי"ל דלא פסיקא ליה משום דלשאר אנשים כשרין לדון א"נ ע"כ מתניתין לא מיתוקמא כרבנן דהא קתני כל הכשר לדון כשר להעיד והרי סומא בשתי עיניו דכשר לדון דלא מקשינן ריבים לנגעים וההוא סומא דהוה בשיבבותיה דר' יוחנן מסתמא סומא בשתי עיניו היה ופסול להעיד דאו ראה כתיב ואפי במה שראה קודם שנסתמא פסול להעיד כדאמרינן ביש נוחלין היה יודע עדות קודם שנסתם ונסתמא פסול; **כל שחייב** במעשר מטמא טומאת אוכלין. קשה מהא דאמרינן (ביש נוחלין) [בפ"ק דחולין] אינו חושש לשאור ולחבלין שבה משום מעשר ומשום שביעית. וב"מ הער והרוטב תנן הקיפה מצטרף לטמא טומאת אוכלין וקאמר בגמרא מאי קיפה חבלין אלמא חבלין אין לו טומאת אוכלין אלא על ידי צירוף אע"ג דחייב במעשר וי"ל דיש מיני חבלין שאינן ראויין אלא לטעמא והני לית להו טומאה ולא מיחייבי במעשר. ויש מיני חבלין שראויין בפני עצמן וגם עבידי לטעמא כגון שומים ובצלים ואותם יש להם [טומאה] וגם חייבין במעשר. א"נ הך דקיפה שאני שכבר נתן טעם בקדירה דאמרינן גבי שבת משנתן טעם בקדירה אינו מטמא טומאת אוכלין א"נ משום מעשר דקאמר (ביש נוחלין) [בחולין] לא קאי אחבלין אלא אשאור אבל שביעית קאי אף אחבלין דהא במאכל בהמה נמי נהגא שביעית: **ספיחי סטים.** פרש"י דוקא נקט ספיחין אבל חחלחן ראוי לאכילה. ועי"ל דספיחין ראויין יותר וסד"א דליחייבו בפאה: **גידולו מן הארץ למעוטי כמהין ופטריות.** בפ' כיצד מברכין ובפרק הנודר מן פירק פרין וחחנן אם אמר גידולי קרקע עלי אסור בכמהין ופטריות. ומשני מירבא רבו מארעא מינק לא ינקי מארעא. והא דבר שאין גידולו מן הארץ קתני חני על דבר שאינו יונק מן הארץ. ובשמעתין נמי צריך למיתני יונק מן הארץ למעוטי כמהין ופטריות; **למעוטי** תאנה. פרש"י טעמא דתאנה ירק פטורין מן הפאה והייבין במעשר משום דבספרי מיחייב מן החורה כל מילי בפאה בר מתאנה וירק ובשביל הני תורתי לא רצו חכמים לגזור אבל במעשר לא מיחייב אלא [בדגן

תירוש ויצהר] וגזרו על כל שאר דברים. וקשה לר"ת דהכי נמי דריש בספרי מקרא חיוב מעשר בכל מילי אע"ג דפשיטא דמעשר פירות מדרבנן. אלא הנך דרשות אסמכתא בעלמא ניתנו וגבי [גמ] גבי פאה דפאה נמי לא מצינו אלא

(ט) בכרם זית וכן כל הנך דתנן במס' ביצה אין עולין באילן משום שבות וכו' וכן דריש בספרי משבתון שבות אלא כל הנך דרשות דספרי אסמכתות בעלמא ניתנו ותו דמדרבנן נמי (בז:) (י) אילנות אין חייבין בפאה אלא ה' מיני אילנות דחשיב במס' פאה האגוז והחרובין כו'. והא דקאמר למעוטי תאנה לאו דוקא אלא כל תאנה דדמי ליה. ואומר ר"ת דהייט טעמא דלא תקינו פאה בדבר שאין לקיטתו כאחד משום הפסד עניים שהיו מצפין בכל יום מתי יגמור לקיטתו ומתבטלין ובירק נמי דאין מכניסו לקיום יש ריוח מרובה לעניים שממתינין עד הערב ומפסידין במקום אחר: שזרען מתחלה לבהמה משמע דסתמא לאדם קאי או לתרוייהו ואעפ"כ כי זרען לבהמה פקע שם אוכל מעייניהו ואע"ג דאמרינן כל המיוחד לאוכל אדם טמאין עד שיפסל מלאכול לכלב כיון דהני גידולין לא היו מעולם לאדם דהא זרען לבהמה ליכא למיחש שם אוכל:

מחצה

ט) נלמד ל"ל מלא בחטוחה וכוכח חמיס וכן כל הנך דתנן וכו'. י) ל"ל כל המילות מן מיימן וכו'.

רבי מחיר היא. לפסקיל קומא נחתא מעיינו לדון: **שלח נסומין.** לפילו קומא נחתא מעיינו: **דלמיב לכל מרחה עיני הכהן.** על לחיכא כולו מרחה: **ומה ריבים שלח נקרובים.** לנפקא לן[ו] מלא יומתו לחטות על בניס (דבריס כד) לף לגעים אין כהן רואה נגע קרוחו: **וגומרין בלילה.** חלמא לא מקשין ריבים לנגעים דכתיב וביום הרחות בו כשר וכי היכי דלעניו לילה לא מקיס לעניו קומא נמי לא מקיס: **פשמא דרבים עדיף.** ההיא דלעיל מוקמינן כר"מ דיחיד הוא: **דקתני לה גבי חלבחא דדיני.** בסנהדרין מקשה מייני כולי מסכתא דדיניו הילכך עיקר היא לחכל כך לא תנן לה הכא גבי נלה חלא חגב וגרגר דנקט ליחא כו: **מתני' כל שחייב במעשרות מטמא טומאת אוכלין.** לחיו לך חייב במעשר חלא חוכל: **גמ'** בפלה (ויקרא יט) ובקולרכס חת קניר וגו' דומיה דקניר דמכניסו לקיוס ואיכא כל הני: **מכניסו לקיוס.** שחלה יכול לחוכלו: **למעוטי ספיחי סטים וקוצה.** לחיו חוכל חלא מין נבוי: **סטים.** קרו"ב: **קוצה.** גיוסר"ח. ולא ידענא למאי נקט ספיחים וכמדומה לי שהרחשונים רחויים לחכילה: **פתנה.** היינו (ס) מבשלה כחמד: **ואילו לקיטחו לחחר.** לממעט פתנה ומכניסו לקיוס לממעט ירק: **לא קחני.** חלמא פתנה וירק חייבין במעשר מדרבנן דמלחוריימה לא מיחייב חלא דגן ופירות ויליכ: **שומים וגלוים.** מכניסן לקיוס לפיכך חייבים בפחה. **מגלנות.** שורות: **מכל אחד ואחד.** דיליף הזרוע בין שורה לשורה מפסיק להו: **עולשין.** עשב ושמו קיישפל"ח: לגירסת

שחייב בפאה חייב במעשרות ויש שחייב במעשרות ואינו חייב בפאה: **גמ'** לאתויי מאי לאתויי תאנה וירק שאינו חייב בפאה דתנן[ז] כלל אמרו בפאה כל שהוא אוכל ונשמר וגידולו מן הארץ ולקיטתו כאחד ומכניסו לקיום חייב בפאה אוכל למעוטי ספיחי סטים וקוצה ונשמר למעוטי הפקר וגידולו מן הארץ למעוטי כמהים ופטריות ולקיטתו כאחד למעוטי תאנה ומכניסו לקיום למעוטי ירק ואילו גבי מעשר[ח] תנן כל שהוא אוכל ונשמר וגידולו מן הארץ חייב במעשרות ואילו לקיטתו כאחד ומכניסו לקיום לא קתני

(ו) [ח] **אם היו בהם שומים ובצלין חייבין.** דתנן[ט] מלבנות בצלים שבין הירק ר' יוסי אומר פאה מכל אחת ואחת וחכ"א מאחת על הכל אמר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן עולשין שזרען מתחילה לבהמה ונמלך עליהן לאדם צריכות

מוכלין ובפרק העור והרוטב (שם דף קיז:) תנן והקיפה מצטרפין לטומאת מוכלין ומפרש בגמרא (שם דף קכ.) מאי קיפה תבלין חלמא אין להס טומאת מוכלין חלא ע"י צירוף ול"ל לחיכא ד' מיני תבלין דהכא דאין לרואין חלא לטעמא לא מטמו טומאת מוכלין ואין חייבין במעשר חבל תבלין דלחוין נמי בפני עצמן ועבידין נמי לטעמא כגון שומים ובצלים חייבין במעשר ומטמאים טומאת מוכלין אי נמי הכיא דפ"ק דחולין (דף ו.) לגדלין קתני ולא קאי מעשר חתבלין חלא לשאור גרידא ושביעית קאי אף אתבלין דהא במאכל בהמה נמי נהגא שביעית: **ספיחי סטים.** פרש"י דוקא נקט ספיחין חבל תחלחן ראוי לאכילה. ועי"ל דספיחין ראויין יותר וסד"א דליחייבו בפאה: **גידולו מן הארץ למעוטי כמהין ופטריות.** בפרק כיצד מברכין (ברכות דף מ:) פריך והא [ע] תנן אם אמר כל גידולי קרקע עלי קונם וכל המוכר פטריות ומשני מירבא רבו מארעא מינק לא ינקי מארעא ומה כל דבר שאין גידולו מן הארץ [ג] בכרם זית וכן כל הנך דתנן במס' ביצה אין עולין באילן משום שבות וכו' דריש בספרי משבתון שבות אלא כל הנך דרשות דספרי אסמכתות בעלמא ניתנו ותו דמדרבנן נמי (בז:) (י) אילנות אין חייבין בפאה אלא ה' מיני אילנות דחשיב במס' פאה האגוז והחרובין כו'. והא דקאמר למעוטי תאנה לאו דוקא אלא כל תאנה דדמי ליה. ואומר ר"ת דהייט טעמא דלא תקינו פאה בדבר שאין לקיטתו כאחד משום הפסד עניים שהיו מצפין בכל יום מתי יגמור לקיטתו ומתבטלין ובירק נמי דאין מכניסו לקיום יש ריוח מרובה לעניים שממתינין עד הערב ומפסידין במקום אחר: שזרען מתחילה לבהמה משמע דסתמא לאדם קאי או לתרוייהו ואעפ"כ כי זרען לבהמה פקע שם אוכל מעייניהו ואע"ג דאמרינן כל המיוחד לאוכל אדם טמאין עד שיפסל מלאכול לכלב כיון דהני גידולין לא היו מעולם לאדם דהא זרען לבהמה ליכא למיחש שם אוכל:

מחצה

ט) נלמד ל"ל מלא בחטוחה וכוכח חמיס וכן כל הנך דתנן וכו'. י) ל"ל כל המילות מן מיימן וכו'.

רבי מאיר היא. ול"ת ומה לכשרה לדון כלכתיב בדבורה והיא שופטה את ישראל בעת ההיא ובמלחי פ"ק דע"ז (דף טו.) לרשיון חאר תשים לפניהם השוה לכתוב חאה לחים לכל עוונות שבתורה וכי היכי דהחי קרא מיירי בנדונין מיירי נמי בדיינין כדלרשיון בהמגרש (גיטין פח.):

ורבי מאיר היא. ול"ת לתמי קתמר לאתויי סומא ופליג

מתניתין לתמתא דסנהדרין (דף לב.) ליתא לאתויי סומא ושוטה דכשרין להעיד ופסולין לדון כלתמר בפרק זה בורר (שם מ:) לרבנן דרבי יהודה וי"ל דלא פסיקא ליה משום דלכל העולם כשרין ר"ל מתניתין ע"כ לא מיתוקמא כרבנן דהא קתני כל הכשר לדון כשר להעיד ושרי סומא בשתי עיניו לרבנן דכשר לדון להא לא מקשינן ריבים לנגעים ואילו לרבי יוחנן דאמר סתמא כרבנן להעיד ושרי סומא כדאמר בב"מ (ג"ע קכח.) היה יודע לו עדות קודם שנסתמא ונסתמא פסול ול"ת בפרק חזקת הבתים (שם דף מב.) לפריך וליסלקו לי תרי מיניייהו ולידיינו הא בפ' ג' מחלוקת בפסול וסופו בכשרות וכי תימא לדון כשר טפי ותנן כל הכשר לדון כשר להעיד וי"ל דמתניתין מיירי בלהכא כל הכשר לדון להכא כשר להעיד:

מה שירלה מכאן ולהבא[ט]:

כל שחייב במעשר מטמא טומאת אוכלין. ול"ת הא אמרינן בפ"ק דמולין (דף ו.) לינו מוסס לשאור ותבלין שבה לא מסוס מעשר ולא מסוס שביעית משמע דמעשר ונוהג בתבלין ול"ל משמע טומאת

גידולו מן הארץ **למעוטי כמהין ופטריות.** בפרק כילד מברכין (ברכות דף מ:) פריך והא [ע] תנן אם אמר כל גידולי קרקע עלי קונם וכל המוכר פטריות ומשני מירבא רבו מארעא מינק לא ינקי מארעא והא דבר שאין גידולו מן הארץ קתני אלא [ג] בכרם זית וכן כל הנך דתנן במס' ביצה אין עולין באילן משום שבות וכו' דריש בספרי משבתון שבות אלא כל הנך דרשות דספרי אסמכתות בעלמא ניתנו ותו דמדרבנן נמי (בז:) (י) אילנות אין חייבין בפאה אלא ה' מיני אילנות דחשיב במס' פאה האגוז והחרובין כו'. והא דקאמר למעוטי תאנה לאו דוקא אלא כל תאנה דדמי ליה. ואומר ר"ת דהייט טעמא דלא תקינו פאה בדבר שאין לקיטתו כאחד משום הפסד עניים שהיו מצפין בכל יום מתי יגמור לקיטתו ומתבטלין ובירק נמי דאין מכניסו לקיום יש ריוח מרובה לעניים שממתינין עד הערב ומפסידין במקום אחר: שזרען מתחלה לבהמה משמע דסתמא לאדם קאי או לתרוייהו ואעפ"כ כי זרען לבהמה פקע שם אוכל מעייניהו ואע"ג דאמרינן כל המיוחד לאוכל אדם טמאין עד שיפסל מלאכול לכלב כיון דהני גידולין לא היו מעולם לאדם דהא זרען לבהמה ליכא למיחש שם אוכל:

יב א מיי' פ"ט מהל' טומאת נתינת הלי"ו:
יג ב מיי' פ"ג מהל' מהלכות הלי"ג הלי"ב ופ"ד מהל' מעשר עמון ג' סמ"ע מ"ה סעיף ג' ס' ה
יד ג מיי' פ"ט מהל' טומאת נתינת הלי"ח [והלכה ב]:
טו ד מיי' פ"ג מהל' מהלכות הלי"ט ופ"ג הלי"ג:
טז ה מיי' פ"ג מהל' מהלכות מתנות עניים הלי"ב:
יז ו מיי' פ"ג מהל' מהלכות מתנות עניים הלי"ג:
יח ז מיי' פ"ג מהל' מהלכות מתנות עניים הלי"ג:
יט ח מיי' פ"ג מהל' תרומות הלי"ג:
כ ט [מיי' פ"ג מהל' מהלכות מתנות עניים הלי"ב]:
כא י מיי' פ"ג מהל' מהלכות מתנות עניים הלי"ו: